

Sygn. akt V GC 2627/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Asesor sądowy Dawid Kobus
Protokolant:	stażysta Jowita Stafiej

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2018 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. N.**

przeciwko pozwanemu (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. N. kwotę 1623,60 zł (tysiąc sześćset dwadzieścia trzy złote sześćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 września 2017 r. do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. N. kwotę 999,00 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
- nakazuje zwrócić pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 331,13 zł (trzysta trzydzieści jeden złotych trzynaście groszy) tytułem pozostalej w sprawie zaliczki.

Sygn. akt V GC 2627/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 29 czerwca 2018 r.

Pozwem z dnia 30 października 2017 r. powód K. N. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.623,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 września 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu (k. 2 – 5).

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 15 lipca 2017 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego doszło do szkody w pojeździe marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącym własność J. K. i A. K.. Szkoła ta została spowodowana przez kierowcę, który posiadał zawartą z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń, umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powód w imieniu poszkodowanych zgłosił szkodę z tytułu najmu pojazdu zastępczego wzywając jednocześnie pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia odszkodowawczego. W związku z likwidacją szkody poszkodowany J. K. wynajął samochód zastępczy marki S. (...) nr rej. (...) u powoda K. N., który odpowiadał standardowi uszkodzonego pojazdu, po stawce dziennej 130 zł netto plus podatek VAT. Poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego w okresie od 17 lipca 2017 roku do 10

sierpnia 2017 roku. Za najem pojazdu została wystawiona faktura VAT nr (...) na kwotę 3.837,60 zł. Powód wskazał, iż poszkodowany scedował na niego wierzytelność czyli wszystkie prawa przysługujące mu w związku z przedmiotową szkodą z tytułu OC sprawcy posiadającego polisę u pozwanego, celem zaspokojenia wierzytelności powoda z tytułu wynajmu samochodu zastępczego. Powód wskazał, iż pozwany w toku likwidacji szkody uznał swoją odpowiedzialność za najem pojazdu zastępczego co do zasady i wypłacił kwotę 2.214 zł, nie kwestionując konieczności najmu pojazdu zastępczego, długości najmu ani klasy pojazdu, a jedynie dzienną stawkę najmu wskazując, iż wedle jego oceny stawka wynosi 75 zł netto. Powód wskazał, iż odsetki wskazane w pozwie są liczone 30 dni od zgłoszenia szkody, które miało miejsce w dniu 10 sierpnia 2017 roku.

W dniu 13 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie V GNe 4352/17 wydał w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, orzekając zgodnie z żądaniem pozwu (k. 19).

Pozwany – (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 8 grudnia 2017 r. (data stempla pocztowego) złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych (k. 23-25).

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany nie zakwestionował swojej odpowiedzialności w zakresie szkody z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. Wskazał, iż wypłacił poszkodowanym z ubezpieczenia OC sprawcy szkody odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 2.214 zł uznając za konieczny i celowy okres najmu wynoszący 24 dni oraz dobową stawkę najmu dla tej klasy co uszkodzony 92,25 zł brutto (75 zł netto). Pozwany zakwestionował wysokość szkody w zakresie wysokości stawki dobowej wynajęcia pojazdu (159,90 zł brutto) podnosząc, iż jest ona rażąco wygórowana i odbiega od cen rynkowych obowiązujących w T.. Pozwany wskazał, iż poinformował poszkodowanego o możliwości zapewnienia bezkosztowego pojazdu zastępczego oraz wysokości akceptowanych stawek najmu, gdy poszkodowany zorganizuje najem we własnym zakresie, jednak poszkodowany nie był zainteresowany bezkosztowym udostępnieniem pojazdu zastępczego organizowanym przez pozwanego i wynajął pojazd zastępczy za stawkę czynszu wyższą od stawek rynkowych i akceptowanych przez pozwanego. Tym samym poszkodowany przyczynił się do powstania szkody w rozmiarze większym od tego, który miałby miejsce gdyby poszkodowany dopełnił obowiązku współdziałania z pozwanym w celu minimalizowania rozmiaru szkody i skorzystał z oferty pozwanego.

Sąd ustalił, co następuje :

W dniu 15 lipca 2017 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego doszło do szkody w pojeździe marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność J. K. i A. K.. Szkada ta została spowodowana przez kierowcę, który posiadał zawartą z pozwanym (...) S.A. z siedzibą w W., umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(okoliczności bezsporne, a nadto druk zgłoszenia szkody, k. 123.)

Uszkodzony pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie nadawał się do dalszego użytku. W dniu 17 lipca 2017 r. poszkodowany J. K. wynajął auto zastępcze marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) od K. N. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) na okres od dnia 17 lipca 2017 roku do dnia 10 sierpnia 2017 roku, bez limitu kilometrów, za stawkę dzienną 130 zł netto + VAT. Za najem pojazdu K. N. wystawił J. K. fakturę VAT nr (...) z dnia 10 sierpnia 2017 roku na kwotę 3.837,60 zł brutto za 24 dni najmu pojazdu.

W dniu 10 sierpnia 2017 roku w drodze korespondencji e-mailowej K. N. wezwał (...) S.A. w W., działając w imieniu i na rzecz J. K. na podstawie udzielonego pełnomocnictwa do zapłaty kwoty 3.837,60 zł tytułem pokrycia kosztów najmu auta zastępczego.

(...) S.A. w W. przyznał do wypłaty odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w kwocie 2.214 zł, weryfikując stawkę za wynajem pojazdu do 75 zł netto.

(dowód: pokwitowanie nr (...), k. 108v; umowa najmu z dnia 17 lipca 2017 roku, k. 67v-68; faktura VAT nr (...), k. 16; oświadczenie z dnia 17 lipca 2017 roku, k. 17; wezwanie z dnia 10 sierpnia 2017 roku, k. 14; korespondencja e-mail z dnia 10 sierpnia 2017r., k. 64v pismo (...), k. 10; pełnomocnictwo z dnia 17 lipca 2017 roku, k. 66v.)

W dniu 17 października 2017 r. poszkodowani A. K. i J. K. dokonali przelewu wierzytelności na rzecz powoda K. N. przysługującej im wierzytelności względem zakładu (...) S.A. z tytułu pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 17 lipca 2017 roku do dnia 10 sierpnia 2017 roku zgodnie z fakturą VAT nr (...) na łączną kwotę 1.623,60 wraz z odsetkami.

(dowód: okoliczność bezsporna, a nadto: umowa przelewu wierzytelności z dnia 17 października 2017 roku 2017 roku, k. 13)

K. N. złożył drogą e-meilową reklamację na wysokość przyznanych przez ubezpieczyciela kosztów najmu pojazdu zastępczego, jednak (...) S.A. z siedzibą w W. pismem z dnia 12 października 2017 roku poinformował powoda, iż nie ma podstaw do zmiany wysokości odszkodowania w zakresie kosztów najmu pojazdu.

(dowód: pismo z dnia 12 października 2017 roku, k. 12)

Dzienna stawka wynajmu pojazdu zastępczego dla klasy pojazdu uszkodzonego O. (...), występująca w T. w okresie od lipca do sierpnia 2017 roku przy okresie wynajmu 24 dni, zawiera się w przedziale od 72,50 zł netto do 140 zł netto. Pojazd uszkodzony O. (...) należy do klasy pojazdów K, które są to samochody osobowe klasyfikowane na pograniczu aut miejskich klasy B i klasy kompaktowej C.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów Ł. W., k. 131-134)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do pozwu oraz dalszych pism procesowych oraz akt szkodowych, których autentyczność nie była kwestionowana, a także na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów Ł. W.. Dowody te są wzajemnie niesprzeczne i kreują spójną wersję wydarzeń, wobec czego brak było podstaw ku temu, by odmówić im wiarygodności.

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i wyceny pojazdów Ł. W. Sąd uznał za rzetelną i fachową. Biegły po dokonaniu analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów, akt szkody oraz po dokonaniu analizy rynku lokalnego, wydał jednoznaczną w swych wnioskach i spójną opinię w sprawie. Sąd uznał, że opinia biegłego sądowego w sposób wiarygodny ustala stawki rynkowe najmu pojazdu zastępczego obowiązujące w T. w okresie od lipca do sierpnia 2017 roku dla klasy pojazdu uszkodzonego O. (...) biegły dokonał klasyfikacji segmentu (klasy) pojazdu uszkodzonego O. (...), wskazując iż pojazd ten należy do klasy K, która dotyczy pojazdów na pograniczy klasy aut miejskich B i klasy kompaktowej C.

Przechodząc na grunt rozważań natury prawnej, podkreślić należy, iż w myśl art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 ze zm.), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W art. 34 ust. 1 tej ustawy wskazano zaś, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem

śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Z kolei w myśl jej art. 36 ust. 1 odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Poza powyższym ograniczeniem kwotowym, ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad określonych w art. 361-363 k.c.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę stoi na stanowisku, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie lub zniszczenie pojazdu mechanicznego, obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego, przy czym nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Nie wszystkie jednak wydatki, pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym, mogą być refundowane, jako że istnieje obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów, wynikający z art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c. Na dłużniku ciąży w związku z tym powinność zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw niedających się wyeliminować w inny sposób z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Za celowe i ekonomicznie uzasadnione mogą być zatem - co do zasady - uznane wydatki poniesione na najęcie pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony za okres między dniem zniszczenia a dniem, w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż do zapłaty odszkodowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 r., III CZP 5/11). Zasadą wynikającą z art. 361 § 1 i 2 k.c. jest bowiem to, że zobowiązany do odszkodowania powinien zwrócić poszkodowanemu całą wydatkowaną na ten cel kwotę z tym, że jedynie w przypadku podatnika podatku VAT bez uwzględnienia jego wartości (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 roku, III CZP 150/06).

Spór w niniejszej sprawie koncentrował się wokół kwestii wysokości odszkodowania należnego stronie powodowej z tytułu najmu przez poszkodowaną pojazdu zastępczego. Rozbieżność dotyczyła przy tym jedynie ustalenia kwoty stawki dobowej mieszczącej się w ramach obowiązku naprawienia szkody, ponieważ strony były zgodne, iż uzasadniony okres najmu tego pojazdu wynosił 24 dni, tj. od dnia 17 lipca 2017 roku do dnia 10 sierpnia 2017 roku. Zgodnie z oświadczeniem poszkodowanego uszkodzony pojazd służył do dojazdów do pracy, do celów prywatnych, dojazdu do lekarzy, placówek medycznych i był używany regularnie. Jednocześnie poszkodowani nie mieli wolnych środków finansowych na zakup innego auta bądź naprawę uszkodzonego przed wypłatą odszkodowania z towarzystwa ubezpieczeniowego.

Zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód, składając pozew, powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, ponieważ to on domaga się zapłaty, wobec czego powinien wykazać zasadność swojego roszczenia. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być jednak pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych okoliczności będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei - na pozwanym.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w niniejszej sprawie co do zasady to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonego roszczenia, bowiem to on domagał się zapłaty odszkodowania z tytułu kosztów związanych z najmem samochodu zastępczego. Trzeba w tym miejscu podkreślić, że powód dołączył do pozwu umowę najmu wraz z aneksem, umowę cesji wierzytelności zawartą z poszkodowanym oraz fakturę VAT, których prawdziwości strona pozwana co do zasady nie kwestionowała. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zarzucił jednak, że poszkodowany doprowadził do nieuzasadnionego powiększenia rozmiaru szkody, ponieważ odmówił przyjęcia złożonej przez ubezpieczyciela propozycji najmu pojazdu od współpracującej z nim wypożyczalni oferującej niższą stawkę dobową – 75 zł netto. Tym samym należy przyjąć, że w powyższym zakresie ciężar dowodu spoczywał na pozwanym.

W ocenie Sądu strona pozwana nie sprostала jednak owemu ciężarowi, wobec czego roszczenie powoda należało uznać za uzasadnione. Strona pozwana nie wykazała bowiem podniesionej tezy, wedle której w czasie zgłoszenia szkody J. K., A. K., lub reprezentujący poszkodowanych w postępowaniu likwidacyjnym powód K. N., zostali poinformowani przez przedstawiciela zakładu ubezpieczeń o możliwości skorzystania z pojazdu zastępczego oferowanego przez współpracującą z ubezpieczycielem wypożyczalnię pojazdów, jak również o tym, że w przypadku skorzystania z usług innego podmiotu stawka najmu zostanie odpowiednio skorygowana. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela co prawda zapatrywanie, zgodnie z którym, jeżeli dłużnik z własnej inicjatywy oferuje poszkodowanemu niezwłocznie zorganizowanie konkretnej usługi rekompensującej szkodę, a poszkodowany bez racjonalnego i usprawiedliwionego powodu z oferty tej nie korzysta, to uprawnione jest przyjęcie, że koszty przewyższające te, które zostałyby poniesione, gdyby poszkodowany z oferty ubezpieczyciela skorzystał, nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym za zdarzeniem szkodzącym. Postawę poszkodowanego niewątpliwie należałoby wówczas ocenić w kategoriach naruszenia obowiązku współpracy z dłużnikiem, o którym mowa w art. 354 § 2 k.c., jak również powinności minimalizacji szkody, nałożonej na poszkodowanego na mocy art. 826 § 1 k.c.

W realiach niniejszej sprawy brak jest jednak podstaw do przyjęcia, że mamy do czynienia z tego typu sytuacją. Jedynym dowodem przedłożonym przez pozwanego celem wykazania tej okoliczności było pismo o zasadach wynajmu pojazdu zastępczego i informacja o możliwości najmu, jednak pozwany nie przedłożył dowodu doręczenia tych dokumentów poszkodowanym ani pozwany nie zaoferował dowodu z przesłuchania poszkodowanych jako świadków w sprawie celem wykazania poinformowania ich o możliwości najmu pojazdu zastępczego za stawkę dzienną najmu w kwocie 75 zł netto. Nie sposób przyjąć, na podstawie przedłożonych wydruków, aby poszkodowani zapoznali się z ich treścią, gdyż brak jest daty pisma, potwierdzenia nadania przesyłki, potwierdzenia odbioru przesyłki, lub chociaż wydruku ze skrzynki poczty e-mail, który wskazywałby na to, iż informacja ta dotarła do poszkodowanych. Umowa najmu podpisana z powodem została zawarta na okres od dnia 17 lipca 2017 roku do 10 sierpnia 2017 roku. Gdyby zatem J. K. lub A. K. rzeczywiście otrzymali ofertę najmu samochodu zastępczego po niższej stawce, to najem samochodu od powoda w tym okresie uzasadniałby obniżenie kwoty odszkodowania. Jak jednak już podkreślono, strona pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu świadczącego o tym, że jego oferta była im znana. W związku z tym twierdzenie strony pozwanej, jakoby poszkodowanemu złożono ofertę wynajmu pod rygorem obniżenia odszkodowania do stawek czynszu stosowanych ze współpracującą wypożyczalnią, ocenić należało jako nieudowodnione, nieoparte dowodami. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż poszkodowani A. K. i J. K. w dniu 17 lipca 2017 r. udzielili pełnomocnictwa powodowi do reprezentowania ich przed osobami fizycznym, osobami prawnymi oraz Zakładami (...) we wszystkich sprawach dotyczących likwidacji szkody powstałej w dniu 15 lipca 2017 r. (vide: k. 109). Powyższe pełnomocnictwo zostało przesłane pozwanemu zakładowi ubezpieczeń najpóźniej w dniu 19 lipca 2017 r. w wiadomości e-mailowej (vide: k. 105v). Tym samym należy mieć na uwadze, iż skoro poszkodowani byli reprezentowani przez pełnomocnika w postępowaniu likwidacyjnym szkody, to stosowne informacje dotyczące możliwości najmu pojazdu zastępczego wskazywane przez pozwanego, winny być przekazane ów pełnomocnikowi, co nie miało również miejsca.

Mając na względzie powyższe należy uznać, iż poszkodowani zawierając umowę najmu pojazdu zastępczego z powodem po dobowej stawce najmu pojazdu w kwocie 130 zł netto nie przyczynili się do powiększenia rozmiaru szkody. Stawka stosowana przez powoda jest stawką rynkową, obowiązującą w okresie od lipca do sierpnia 2017 roku na rynku (...). Biegły w swojej opinii ustalił, iż stawki najmu pojazdu obowiązujące w tym czasie na runku (...) zawierały się w przedziale 72,50 zł netto do 140 zł netto, a więc stawka stosowana przez powoda nie była stawką zawyżoną i nie odbiegała znacząco od stawek stosowanych na rynku przez inne podmioty.

Wobec ustalenia, wbrew zarzutowi pozwanego, że poszkodowani nie doprowadzili do nieuzasadnionego powiększenia rozmiaru szkody, a żądane odszkodowanie mieści się w stawkach rynkowych obowiązujących w tym czasie na rynku lokalnym o czym świadczy jednoznaczna w swoich wnioskach opinia biegłego, Sąd uznał roszczenie powoda o zapłatę pozostałego kosztu najmu pojazdu zastępczego w całości za uzasadnione i na podstawie art. 822 § 1 k.c. i art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym

Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 509 § 1 k.c. orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano w oparciu o art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 509 § 1 k.c. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wskazuje, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zawiadomienie o szkodzie nastąpiło dnia 10 sierpnia 2017 roku, tj. z chwilą wezwania pozwanego do zapłaty kwoty 3.837,60 zł. (k.14 i 64v). W tej dacie pismo z dnia 10 sierpnia 2017r. wpłynęło do pozwanego i mógł się z jego treścią zapoznać. Pozwany pozostawał zatem w opóźnieniu z wypłatą odszkodowania od dnia 10 września 2017 roku i od tego dnia żądanie zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie było zasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności za wynik postępowania. Koszty powoda wyniosły 999 złotych, na co złożyły się następujące kwoty: 82 zł tytułem opłaty stosunkowej od pozwu, 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego przez adwokata ustalonych zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.). Wobec powyższego w punkcie drugim wyroku na podstawie przywołanych przepisów Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 999 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Nadto w punkcie III sentencji wyroku orzeczono o zwrocie pozwanemu niewykorzystanej zaliczki uiszczonej na koszty opinii biegłego w kwocie 331,13 zł, na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 300).

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 2 tygodnie od doręczenia.

T., dn. 24 lipca 2018 r.

Asesor sądowy
Dawid Kobus